

Jamsai

จากเพื่อนสมัยเด็กต้องกลายเป็นคู่อริ
แต่เจอกันทุกทีก็อดหวั่นไหวไม่ได้เลย

Jamsai
ทดลองอ่าน

Crunchy

Jamsai
ทดลองอ่าน

You
พุกนัด
ใส่หัวใจ
ไปทำเธอ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Porshenocchio เรื่อง
vic ภาพ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

I Crunchy You ผูกนิ้ดใส่หัวใจไปให้เธอ

Porshenocchio เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2616-8

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศรี (vic)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 249 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ว้าว~ อากาศดี๊ๆ แบบนี้ มยองนังเห็นแล้วอยากจะออกไปปิกนิกจingleน้ำ ก็เหม
อยู่ในคฤหาสน์ใหญ่โตมีรั้วรอบขอบชิดมาตั้งนาน เลยอยากมีโมเมนต์ออกไปปู้ผ้า
บนหญ้าเขียวๆ และกินของอร่อยๆ ในสวนสาธารณะบ้าง คงจะมีความสุขน่าดูเลย ^O^

แต่ยังงี้ก็คงไม่แฮปปี้เท่าพระเอกนางเอกในเรื่อง 'I Crunchy You' เล่มนี้หรอกค่า
ก็ทั้งสองชอบไปปิกนิกตั้งแต่เด็กๆ ทั้งหิวแซนดิวิช คุกกี้ และน้ำอร่อยๆ ไปนั่งกินกัน
สองคน อื้อหือ มยองนังจึ้งใจจนตาปร๋อจริงๆ แถมเรื่องนี้ยังมีจุดเริ่มต้นที่ Cookie Everyday
ร้านคุกกี้เล็กๆ ซึ่งหอมอบอวลไปด้วยกลิ่นเนยและกลิ่นคุกกี้ที่เพิ่งออกจากเตาใหม่ๆ
อีกด้วย แค่อ่านก็หิวแล้วเนี่ย ว่าแล้วมยองนังก็ขอตัวไปบอกแม่บ้านให้เตรียมของ
ไปปิกนิกให้ก่อนดีกว่า บ้ายบายค่า

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีนักอ่านทุกท่านครับ พบกับ Porshenocchio (พอร์ช-น็อก-คิ-โอ) อีกเช่นเคย กับนิยายรสชาติใหม่ที่ออกมาให้ชิมติดๆ ถึงสองเล่มด้วยกัน

ซีรีส์ 'Melt Me Please!' เป็นการนำ 'รสสัมผัสของขนมหวาน' มาตีความใหม่ในแบบฉบับของความรัก ซีรีส์นี้มีทั้งหมด 2 เล่ม I Jelly You และ I Crunchy You เรื่องราวจบในเล่ม อ่านแยกเล่มได้โดยไม่งั้นนอนเหมือนเดิม ใครชอบรสชาติไหนเลือกชิมได้ตามใจชอบ (แต่ถ้าลองชิมทั้งสองรสจะดีมาก ๆ เลยนะ)

'I Crunchy You' เป็นเล่มที่สองของซีรีส์นี้ เต็มไปด้วยความกรุบกรอบในคำแรก หอมกรุ่นจากเตา พอกัดคำต่อไปกลับนุ่มละมุนลิ้น (หิวขึ้นมาแล้วละสิ) เล่มนี้นางเอกเป็นสาวขาลุยสายแท็งก์ที่มาพร้อมกีตาร์ไฟฟ้าเป็นอาวุธ ส่วนพระเอกเป็นหนุ่มผู้ดีสายเวทที่มีไวโอลินเป็นอาวุธพิชิตใจ เป็นคาแร็กเตอร์ที่แตกต่างกัน แต่พออยู่ด้วยกันกลับลงตัวเหมือนแครกเกอร์กรอบที่ประกบครีมหวานนุ่ม กัดพร้อมกันแล้วให้รสชาติกลมกล่อมมันแหละ แหม่นอนว่าเล่มนี้ก็ยังมีความเพาะๆ มาให้ฟังระหว่างอ่านนิยายไปด้วยเหมือนเดิม

หวังว่าทุกคนจะสนุกไปกับความสัมพันธ์ของพระ-นาง และเฟลิดเฟลินไปกับรสชาติของความกรุบกรอบจานนี้นะครับ ใครที่ชิมแล้วมาแบ่งปันรสชาติให้คนอื่นฟังได้ทาง Twitter ติดแฮชแท็ก #iCrunchyYou หรือมารีวิวความอร่อยให้ฟังได้ที่แฟนเพจ Porshenocchio ได้เลยนะครับ

'Slowly now we begin to move
Every breath I'm deeper into you
Soon we two are standing still in time
If you read my mind, you'll see
I'm crazy for you...'

(เพลง Crazy For You ศิลปิน Madonna)

1

ห้องฟ้าไวท์ซ็อกแอนด์ราสเบอร์รี่

AKIRA WITTAYA SCHOOL (โรงเรียนอาคิราวิทยา)

กรี๊ดง~

เสียงกรี๊ดเป็นเหมือนจุมพิตจากเจ้าชายในเทพนิยายที่ทำให้รู้สึกตัว
ฉันจ๋วยเจิดตื่นขึ้นมาพร้อมอ้าปากหาว ถึงเวลาที่รอคอยแล้วสินะ

ฉันใช้หลังมือเช็ดคราบน้ำลายตรงมุมปากและพยายามปรับโฟกัส
ภาพตรงหน้า เพื่อนๆ ในห้องต่างพากันเก็บข้าวของบนโต๊ะด้วยความดีใจ
ที่ความทรมานในวิชาประวัติศาสตร์สากลสิ้นสุดลง...ฉันก็เช่นกัน

หลายคนมีวิธีรับมือกับวิชาเรียนของตัวเอง แอบอ่านนิยายบ้าง แอบ
กินขนมบ้าง แอบดูซีรีส์บ้าง ส่วนวิธีของฉันคือนอนหลับ ชนิดที่ว่าหลับเป็นตาย
บอกตามตรงอย่างไม่ปิดบังว่าฉันเป็นคนขี้เกียจและชอบนอนมาก

การนอนหลับคือหนึ่งในวิธีพักผ่อนที่ดีที่สุดไม่ใช่เหรอ

ใช้เวลาไม่กี่วินาทีฉันก็เดินสะพายกระเป๋าออกมานอกห้อง เพราะ
สิ่งเดียวที่อยู่บนโต๊ะเรียนของฉันคือหนังสือประวัติศาสตร์สากลเล่มหนาตะ
ที่ถูกใช้เป็นหมอนหนุนชั่วคราวเท่านั้น

♪~

ฉันทียบโทรศัพท์มือถือที่กำลังส่งเสียงเรียกร้องความสนใจอยู่ในกระเป๋า ขึ้นมา บนหน้าจอปรากฏรายชื่อที่ฉันไม่สามารถเพิกเฉยได้

"ว่าไงคะพ่อ" ฉันพูดเสียงยานและหาวอกรอบ

[ซาซ่า ลูกเลิกเรียนแล้วใช่ไหม] พ่อถาม

"ใช่ค่ะ"

[ไม่ลืมใช่ไหมว่าวันนี้เรามีนัดกันที่บ้าน]

"ไม่ลืมค่ะ แต่หนูต้องไปพบที่ปรึกษาชมรมก่อนกลับบ้าน"

เมื่อเช้าพ่อบอกฉันก่อนออกจากบ้านว่าวันนี้เลิกเรียนเสร็จแล้วให้รีบกลับเพราะบ้านของเรามีแขกมาเยี่ยม ซึ่งฉันก็ไม่ว่าหรอกนะว่าแขกที่พ่อหมายถึงคือใคร รู้แค่ว่าพอกับแม่ตื่นเต้นกับแขกคนนี้น่าจะยุ่งได้ชัด ตื่นเช้ากว่าปกติเลย นั่งคิดเมนูมือเย็นเลย

[โอเค เสริจธุระแล้วรีบกลับเลยนะ]

"สรุปพ่อจะไม่บอกหนูจริงๆ ใช่ไหมว่าใครจะมาเยี่ยมบ้านเรา"

[บอกก็ไม่เซอร์ไพรส์นะสิ]

"พ่อก็รู้ว่าหนูไม่ชอบเซอร์ไพรส์"

ฉันไม่ชอบการเซอร์ไพรส์อะไรทั้งสิ้นเพราะมันจะทำให้ฉันทำตัวไม่ถูก ดูเต๋อๆ ดำๆ ในสายตาคนอื่นหรือไม่สามารถควบคุมความรู้สึกของตัวเองได้จากที่มีประสบการณ์ไม่ดีเท่าไรกับการเซอร์ไพรส์มานะนะ ฉันโคตรจะไม่ชอบมันเลย แต่ก็เชื่อว่าฉันจะหนีมันพ้นได้หรอก เพราะมันก็ยังคงมีมาเรื่อยๆ

[งั้นไม่เซอร์ไพรส์ก็ได้ เดี๋ยวกลับมาที่รู้เองแหละ]

"นั่นแหละเขาเรียกเซอร์ไพรส์"

[แค่นี้ก่อนนะ พ่อต้องไปช่วยแม่ทำขนมต้อนรับแขก] พ่อรีบตัดบทด้วยน้ำเสียงที่มีพิรุณสุดๆ

"โอเคค่ะ เจอกันที่บ้านนะคะ"

หลังจากวางสายฉันก็เดินเลี้ยวเข้าห้องน้ำ จัดการแต่งตัวใหม่ให้เรียบร้อย ยัดขายเสื้อเข้าในกระโปรง จัดเนกไทสีส้มอิฐสายตารางให้เข้าที่เข้าทาง ใช้นิ้วลูบเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนประกายชมพูที่เพิ่งย้อมมาใหม่ให้เป็นทรง ตอนเด็ก

ฉันเคยไผ่ผมยาวถึงกลางหลัง แต่พอโตขึ้นฉันก็ตัดสั้นประจำมาตลอด เพราะมันค่อนข้างสะดวกสบายสำหรับผู้หญิงอย่างฉันมากกว่า เวลาเล่นกีตาร์แล้วมีเส้นผมเกาะเกาะที่แขนมันน่าหงุดหงิดจะตายไป ที่สำคัญฉันก็เกียจสระผมหรือใช้เวลาเป็นสิบนาทีในการเป่าผมให้แห้งนะ เสียเวลาจะแย่

ตอนแรกตั้งใจจะแวะไปเล่นเกมแถวโรงเรียนก่อนกลับบ้านสักหน่อย แต่ฉันต้องเปลี่ยนแผนเพราะคุณบอย ที่ปรึกษาของชมรมดนตรีเรียกพบวงของฉันกะทันหัน

โอเค ฉันขอใช้เวลาสั้นๆ ระหว่างเดินไปห้องคุณบอยแนะนำวงดนตรีของตัวเองให้ฟังแล้วกัน

วง Black Wafer (แบล็กเวเฟอร์) ของฉันเป็นวงดนตรีป๊อปร็อกธรรมดาๆ สมาชิกในวงประกอบไปด้วยตัวฉันเอง รับหน้าที่เล่นกีตาร์และร้องเสริม ต่อมาคืออัน รุ่งน้องเกรต 10 มือกลองที่มักชักชวนเป็นพิเศษ ส่วนคนสุดท้ายคือเคย์ รุ่งน้องเกรต 10 เด็กลูกครึ่งที่มีฝีมือการเล่นเบสพลั่วสุดๆ

และ...นั่นคือสมาชิกทั้งหมดของวงพวกเรา

ไซ อ่านไม่ผิดหรอก สมาชิกในวงมีทั้งหมดสามคนเท่านั้น

วงร็อกของเราไม่ได้สมบูรณ์แบบอย่างวงอื่นเพราะวงพวกเราขาดนักร้องนำ ความจริงแล้วเราเคยมีนักร้องนำ แต่เขาดันลาออกจากวงและย้ายโรงเรียนกะทันหัน (ซึ่งฉันยังโมโหไม่หาย) ทำให้วงของเราหยุดชะงักเนื่องจากหาคนมาร้องแทนไม่ได้ พอานเข้าความซีเจียจก็เริ่มแผ่กระจายไปทั่วเหมือนก้อนเนื้อร้าย จนพวกเราทั้งสามคนกลายเป็นเครื่องจักรขึ้นสนิมและหมดแพชชั่นในการเล่นดนตรีขึ้นมา

และนั่นจะต้องเป็นหัวข้อหลักที่คุณบอยเรียกวงของเราไปคุยเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมานั่นแหละ

ฉันเช็คความเรียบร้อยของตัวเองในกระจกห้องน้ำอีกครั้ง ก่อนจะแกะหมากฝรั่งยัดเข้าปาก ขยี้ห่อฟอยล์เป็นก้อนแล้วโยนลงถังขยะอย่างแม่นยำมันเป็นตัวช่วยไม่ให้ฉันเผลอสับหงกต่อน้ำคุณบอยนะ เพราะฉันรู้ว่าเขาจะต้องยกเรื่องเดิมๆ มาพูดซ้ำแน่นอน

"พี่ซาซ่า" หนูผมผมสีด้ายวาระต้นคอดูกูขึ้นยืนตอนที่ฉันเดินไปถึงห้อง

ที่ปรึกษาชมรม

สีหน้าของฮันดูกังวลอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งมันก็เป็นภาพจำของหมอณีไปแล้วนะเนะ เวลาของฮันคุณจะเห็นรังสีความกลัวแผ่รอบตัวหมอนี่ตลอด

"มีอะไรหรือเปล่า" ฉันเลิกคิ้วถาม

"เอ่อ..." ฮันลากเสียงพร้อมหันไปมองหนุ่มลูกครึ่งผมสีทองที่ก้าวเข้ามาสมทบ

"ผมว่าวันนี้บรรยากาศมันตึงเครียดๆ" เคยเป็นคนตอบแทน

ถึงแม้ว่าสองคนนี้จะอายุเท่ากัน เรียนปีเดียวกัน แต่เคยตัวสูงกว่าฮันเป็นคืบเลยละ แถมยังดูโตกว่าตามแบบฉบับเด็กลูกครึ่งอีกด้วย

"ตึงยังไง" ฉันมองไปรอบๆ แต่ไม่พบสิ่งผิดปกติที่รูน้องในวงกังวลเลยสักนิดเดียว

"ทุกครั้งที่เดินออกมาจากห้องนั่นทำหน้าเครียดหมด"

"คิดมากไปหรือเปล่า"

ฉันหัวเราะพริตกับคำตอบของฮัน

อ่าไม่ใช่วงของฉันวงเดียวสินะที่ถูกเรียกพบวันนี้ ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องดีแล้วไม่ใช่หรอ ถ้าเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น อย่างน้อยวงของเราก็ไม่ได้ช่วยอยู่คนเดียวเนาะ

"วงของเราก็คงหนีไม่พ้น 'ทำไมยังหานักร้องนำไม่ได้' อะไรพวกนั้นไม่เห็นมีอะไรต้องกังวลเลย ฉันคิดว่าพวกนายจะชินแล้วซะอีก"

อีกอย่างคือวงของเราไม่ได้ดังขนาดวงรุ่นพี่อย่างวง Fudge (ฟัดจ์) ถึงต้องมีเรื่องให้พุดคุยมากมาย เราเป็นแค่วงเล็กๆ ที่คุณบอยไม่ค่อยให้ความสำคัญเท่าไร ถ้าบอกว่าเป็นวงหางแถวของชมรมดนตรีคงไม่แปลกอะไร เพราะนั่นคือภาพที่คนอื่นมองวงเราแบบนั้นและฉันก็ชินกับมันแล้วละ

"ผมพุดจริงนะพี่"

"เอาน่า ทำใจให้สบายๆ ไม่มีอะไรแย่ไปกว่าวงของเราขาดนักร้องนำแล้ว"

"วงเราโดนคำสาปสินะ" เคยบ่น

"คำสาปอะไรของนาย"

"คำสาปที่ไม่มีมีใครอยากร่วมวงด้วยยังงี้ละ"

"ไว้สักระนา วันนี้ก็คงเหมือนทุกวันแหละ หนๆ นั่งฟังไม่ถึงห้านาที
เดี๋ยวก็จบ" ฉันบอก ก่อนจะเดินนำรุ่นน้องเข้าไปในห้องของที่ปรึกษาชมรม

ใช่ มันก็คงเหมือนอย่างที่ผ่านมาแหละ

บรรยากาศในห้องดูปลอดโปร่งและน่าอัศจรรย์ในเวลาเดียวกัน คุณบอย
ยืนฟังไต่กระຈกของตัวเอง ชูตสุททำให้เขาดูเป็นนักธุรกิจมากกว่าเป็น
ที่ปรึกษาของชมรมโรงเรียนมัธยมด้วยซ้ำ ก็แน่ล่ะเขาเคยเป็นถึงผู้ถือหุ้นของ
ค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ในประเทศนี่นา เห็นว่าผู้อำนวยการทุ่มเงินก้อนใหญ่
พอสมควรเพื่อให้คุณบอยมาดูแลวงดนตรีทุกวงในโรงเรียนอาศิราวิทยา
ของเรา จากผลงานที่ผ่านมา ฉันต้องยอมรับเลยว่าเขาเป็นคนที่ดีถึงและ
มีความสามารถสูงคนหนึ่งเลยล่ะ วงดนตรีรุ่นพี่หลายวงก็ถูกดันเข้าเป็นศิลปิน
ในสังกัดจนประสบความสำเร็จเยอะแยะไป

แต่วงแบล็กเวเฟอร์อย่างเราน่ะเหวอ อย่าไปหวังให้เสียเวลาเลย

"สวัสดีค่ะ/สวัสดีครับ"

"แบล็กเวเฟอร์" คุณบอยทัก "เชิญนั่ง"

เราทั้งสามคนนั่งลงตรงโซฟา คุณบอยเดินถือเอกสารในมือตามมา
นั่งไขว่ห้างบนโซฟาฝั่งตรงข้าม ท่าทีสบายๆ ของเขาทำให้ฉันรู้สึกสบายใจ
ตามไปด้วย

เห็นมั้ยว่าไม่มีอะไรที่น่ากังวลเลยสักนิด

"วันนี้มีการประชุมกับคณะกรรมการโรงเรียนเกี่ยวกับชมรมของเรา"
คุณบอยเอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง "รู้ใช่มั้ยว่าวงแบล็กเวเฟอร์ไม่มีผลงานอะไรออกมา
เลยตั้งแต่ต้นเทอม นี่ก็ปาเข้ามาเดือนที่สี่แล้ว"

"รู้ค่ะ"

"ถ้าเทียบกับวงอื่นแล้วล่ะก็ วงของเธอยังตามหลังอยู่..." เขาเว้นจังหวะ
พอเห็นว่าฉันตั้งใจฟังเขาจึงพูดต่อ "...อีกเยอะ"

ฉันไม่เถียงเพราะมันคือเรื่องจริง

"ที่สำคัญ... วงของเธอยังหานักร้องนำไม่ได้"

"เรากำลังหาอยู่ค่ะ" ฉันตอบตามจริง

ใช่ว่าเรานิ่งนอนใจเมื่อไหร่ เราประกาศรับสมัครนักร้องนำอยู่ตลอด แต่

ไม่มีใครสนใจเลยต่างหาก จนใบประกาศหานักร้องนำถูกประกาศจากชมรมอื่น ปิดทับ แล้วกลืนหายไปบนบอร์ดเรียบร้อย แรกๆ ฉันก็เอาประกาศไปติดเพิ่มทุกสัปดาห์ แต่หลังๆ เริ่มซีเกียจจึงปล่อยเลยตามเลย

หรือวงของเราจะโดนคำสาปอย่างที่เคยบอกนะ

"แต่ก็ยังไม่มี" คุณบอยพูดด้วยน้ำเสียงหนักใจ "ฉันเข้าใจว่านักร้องนำที่เหมาะสมกับวงมันหาได้ยากกว่าตอนตั้งวงใหม่"

อย่าว่าแต่นักร้องนำให้เหมาะสมกับวงเลย แค่หาสักคนมาสมัครตอนนี้ยังเป็นไปได้ยาก

"ฉันขอเข้าเรื่องเลยก็แล้วกันนะ"

"ได้ค่ะ"

ฉันตอบไม่เต็มเสียงเพราะกำลังใช้ลิ้นดันหมากฝรั่งในปาก ก่อนจะเป่ามันออกมาเป็นลูกโป่งสีชมพู

"หลังจากไปคิดอย่างถี่ถ้วนแล้ว ฉันตัดสินใจให้เธอรับหน้าที่ร้องนำแทน" โพละ!

หมากฝรั่งระเบิดจนเปรอะรอบริมฝีปากทันทีที่คุณบอยชี้นิ้วมาทางฉัน ฉันหันซ้ายหันขวาเพื่อมองให้แน่ใจว่าไม่มีใครมายืนอยู่ข้างหลัง และใช่จริงๆ ด้วย ตำแหน่งที่คุณบอยชี้นิ้วมาคือหน้าฉันเต็มๆ

เดี๋ยวอะ...ร้องนำ? ฉันเนี่ยอะ!?

"ว่ายังไงนะคะ" ฉันถามย้ำ

นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่รู้สึกตื่นตัวในห้องนี้ และมันก็ไม่ใช่ว่าในทางที่ดีด้วย

"ซาซ่า ฉันจะให้เธอขยับขึ้นมาเป็นนักร้องนำของวง" คุณบอยย้ำอีกครั้ง ส่วนฉันกับเคย์ก็ทำหน้าอึ้งไม่ต่างอะไรจากฉัน อาจจะอำปากกว้างกว่าด้วยซ้ำ

"แต่หนูเล่นกีตาร์นะคะ"

"มีนักร้องดังๆ หลายคนทั้งร้องเพลงและเล่นกีตาร์ได้ในเวลาเดียวกัน ไม่ใช่เธอ เธอทำได้ทั้งสองอย่างเหมือนกันนะ ซาซ่า"

"หนูเป็นแค่นักร้องเสริม"

ปกติฉันแค่ร้องท่อนนานานา~ ลาลาลา~ ฮึมฮึมฮึม~ หรือมากที่สุดก็ร้องเป็นประโยคสั้นๆ หลังจากนักร้องนำร้องจบท่อนเท่านั้น

ในฐานะสมาชิกของวงฉันไม่เคยร้องเต็มเพลงเลยสักครั้งเดียว ย้ำ!
ไม่สักครั้งเดียว! ส่วนที่แหกปากร้องในห้องน้ำไม่นับนะ

"ที่สำคัญ...นักร้องนำคนเก่าเป็นผู้ชายนะคะ"

"ฉันถึงบอกไงว่าฉันคิดมาดีแล้ว ฉันไปยืมดนตรีคลิปปอดิชั่น คลิปซ้อมของวง
และก็คลิปการแสดงงานวันเด็กที่โรงเรียนอนุบาลเมื่อหลายเดือนก่อนนั่น"
คุณบอยขยับมือมาประสานกันตรงหัวเขา "ซาซ่า น้ำเสียงของเธอแข็งแรงกว่า
ที่เธอคิดนะ ฉันเชื่อว่าเธอสามารถแบกวงแบล็กเวเฟอร์อยู่แน่นอน"

ฉันอีกอักไปทันที ทำไมสีหน้าและน้ำเสียงของเขาถึงดูมันอกมันใจ
ขนาดนั้นได้ละ ในเมื่อตัวฉันเองกลับเต็มไปด้วยความลังเล

"พวกนายว่าไง" คุณบอยหันไปถามความเห็นรุ่นน้องสองคนที่ยังคง
ทำหน้าซื่อโลกอยู่

"เอ่อออ..."

"อ่าา..."

ฮั่นกับเคย์ลากเสียงยาวเพราะยังคงซ็อกกับคำสั่งของคุณบอยอยู่

"ฉันรู้ว่ามันนุบปั๊บ แต่ก่อนจะตอบ ฉันจะให้พวกเธอดูนี่ก่อนละกัน"

กระดาษแผ่นหนึ่งถูกวางลงตรงหน้าเราสามคน มันคือรายงานมติ
การประชุมของชมรมดนตรี

ข้อความในนั้นมีรายชื่อวงดนตรีของโรงเรียนที่ถูกแบ่งเป็นสองกลุ่ม
กลุ่มแรกคือกลุ่มที่ถูกเพิ่มงบ กลุ่มที่สองคือกลุ่มที่ถูกตัดงบ

แน่นอนว่าชื่อวงแบล็กเวเฟอร์ของเราเด่นหราอยู่ในกลุ่มหลังชัดเจน
พินาศแล้วไง!

"ต้องมีอะไรเข้าใจผิดแน่ๆ"

ใช่ มันต้องมีอะไรผิดแน่ๆ ไม่ผู้อำนวยการโรงเรียนสับสน ก็คนที่
ทำเอกสารพิมพ์ชื่อวงผิดเนี่ยแหละ ถูกตัดงบจั้นเหวอ นี่มันเรื่องคอขาดบาดตาย
เลยนะ

ตึกกิจกรรมของเรากำลังอยู่ในช่วงปิดปรับปรุง ทำให้วงดนตรีต้อง
กระจัดกระจายออกไปหาที่ซ้อมนอกสถานที่ และค่าใช้จ่ายในการซ้อมมันต้องมี
แน่นอน ถึงแม้ว่าวงของเราจะไม่ค่อยได้ซ้อมเป็นทุนเดิมอยู่แล้วนะนะ แต่

มาถูกตดบแบบนึ่งของฉนก็เสียผลประโยชน์แ่นะสิ

"ไม่มีอะไรผิดพลาดทั้งนั้น การตัดสินใจในกระดาดแผ่นนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ฉนรู้ว่าที่ผ่านมวของพวกเธอต้องเจอเรื่องอะไรมาบ้าง แต่สำหรับคนที่อยู่ตำแหน่งสูง เขามองแค่ภาพรวมและผลลัพธ์ที่ออกมาเท่านั้น"

"..."

"วงพวกเธอกำลังหมดไฟ หมดแพชชันในการเล่นดนตรีไปแล้ว ฉนไม่อยากให้มันกินเวลาไปเต็มทอมหรือกะ ในขณะที่ยังอื่นๆ กำลังก้าวหน้า"

คุณบอยเอนตัวพิงผนังโซฟาด้วยท่าที่สบายๆ อีกครั้ง แต่คราวนี้พวกเราสามคนไม่มีใครรู้สึกสบายทั้งนั้น คำพูดจากปากเขาทำให้รู้สึกอึดอัดเหมือนผนังห้องเริ่มบีบตัวเข้ามา ฉนกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก

"ถ้าจะเปรียบให้เห็นภาพชัดเจนก็คือ...วงของเธอกำลังตะเกียกตะกายอยู่กลางทะเล เพราะฉะนั้นการที่ฉนตัดสินใจให้เธอนั้นมาเป็นนักร้องนำของวงแบล็กเวเฟอร์ หมายความว่าฉนกำลังชี้ช่องทางรอดให้พวกเธอหรือถึงขั้นยื่นห่วงยางเพื่อช่วยชีวิตพวกเธอเลยนะ"

คุณบอยคลี้มพอใจเมื่อเห็นว่าเราสามคนทำท่าคิดหนัก

ใช่ บรรยาการตมไปด้วยความตึงเครียดและความกดดัน จนฉนอยากจะเดินหนีไปเปิดหน้าต่างสูดอากาศหายใจให้รู้แล้วรู้รอด

"เอละ ไหนบอซิว่า...พวกเธอจะยอมให้วงของเธอจมดิ่งหายลงไปในห้องทะเลหรือจะรับห่วงยางช่วยชีวิตที่ฉนส่งให้ดิละ..."

นี่มันมัดมือชกกันชัดๆ

ฉนโวยวายในหัวแบบนี้เป็นร้อยครั้งนับตั้งแต่ก้าวออกมาจากห้องของคุณบอย

วงแบล็กเวเฟอร์ของเรากำลังจะถูก ผอ. ตัดหางปล่อยัด เพราะการที่ขาดตำแหน่งนักร้องนำมานานหลายเดือนทำให้วงของเราหยุดชะงักและไม่มีผลงานอะไรสร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนทั้งนั้น ที่ปรึกษาชมรมอย่างคุณบอยจึงแนะนำให้ฉนขึ้นมาเป็นนักร้องนำของวงแทน

แน่นอนว่าฉนปฏิเสธ...ในใจ

แต่สมาชิกคนอื่นๆ ดันเห็นด้วยกับคุณบอยเนี่ยละสิ
'ผมเชื่อว่าพี่ชาชาทำได้อยู่แล้ว' << อัน
'เคยบอกแล้วไงว่าผมชอบน้ำเสียงของพี่' << เคย์
'พี่ทำได้ดีกว่าไอ้คนร้องคนเก่าเสียงเครื่องนั้นอยู่แล้ว' << อัน
'God Chacha!' << เคย์
'นี่คือความหวังของวง!!' << ทั้งสองคนประสานเสียงกัน
แล้วฉันจะทำไถ่ได้ละ สายหน้าก็แล้ว นังม่อนน้ำลายจนหมากฝรั่งจืดชืด
ก็แล้ว แต่สุดท้ายฉันทนต่อความกดดันไม่ไหว จนต้องตอบออกไปอย่าง
ไม่เต็มเสียงว่า

'หนูขอเวลาไปคิดดูก่อนนะคะ'
นั่นแหละ ฉันถึงรอดจากสถานการณ์น่าระอึกระอ่วนนั้นมาได้
ฉันเดินเบียดเสียดผู้คนออกจากขบวนรถไฟฟ้าเมื่อถึงสถานีที่อยู่
ใกล้บ้านตัวเอง พอหลุดออกมาจากกลุ่มคนฉันถึงกลับมาหายใจได้เต็มปอด
อีกครั้ง

เฮ้ย ไม่ชอบความแออัดในช่วงเวลาเร่งด่วนแบบนี้เลย
หลังจากลงมาจากสถานีรถไฟฟ้า ฉันก็เจอกับร้าน 'Cookie Everyday'
มันเป็นร้านคุกกี้เล็กๆ ตั้งอยู่ริมถนนใหญ่ ตัวร้านทำจากไม้สีอ่อน มีกระถาง
ต้นไม้เล็กๆ ถูกวางเรียงไปตามความยาวของร้าน ด้านหน้าร้านเป็นกระจก
เต็มบานที่ถูกผ้าม่านสีครีมลายดอกเดซี่ปิดทึบไว้ บ่งบอกว่าวันนี้ร้านปิด
ฉันดันประตูดไม้สีอ่อนเข้าไปด้านในโดยไม่สนใจว่าจะมีป้าย 'Closed' แชนอยู่

แน่สิ เพราะนี่มันร้านของครอบครัวฉันไงละ
กริ๊งๆ
เสียงกระดิ่งตรงประตูทางเข้าเรียกให้พ่อวิ่งออกมาหาฉันอย่างรวดเร็ว
'ชาชา~!!!' พ่อในชุดผ้ากันเปื้อนอ้าแขนกว้างเตรียมกอดฉันเต็มที่
"ลูกกลับมาแล้ว"

"หนูโตแล้วนะคะ" ถึงจะบอกไปแบบนี้ แต่ฉันก็ยอมให้พ่อกอดและ
หอมแก้มอยู่ดี "แล้วแม่ล่ะ"

"อบขนมอยู่ในครัวนะ"

"อบขนม? ตอนนีเ็นี่นะ"

"ต้อนรับแขกไง"

"ทำไมไม่เอาคุกกี้ในร้านต้อนรับล่ะ"

"ไม่ได้หรอก ครั่งนี้มันต้องพิเศษหน่อยเพราะพวกเราไม่ได้เจอกันตั้ง

ห้าปีเชียวนะ"

"ห้าปีเลยหรอ" ฉันทวนเสียงสูง

"ถูกต้อง"

"ใคร..."

"อ๊ะ พ่อต้องรีบไปช่วยแม่อบขนมแล้วละ" พ่อชิงวิ่งหนีฉันทกลับเข้าไปในครัวก่อนที่จะฉันจะได้ถามอะไรออกไป นี่พ่อกำลังทำตัวเหมือนเก็บความลับระดับชาติจึ้นแหละ

ฉันทำปากยื่นเดินตามหลังพ่อเข้าไปในครัวและสวมกอดแม่ที่กำลังบีบแป้งคุกกี้ใส่ถาดอยู่ตรงเคาน์เตอร์ หากมองดีๆ แล้วนี่มัน...

"ไวท์ช็อกแอนดรัสเบอร์รี่หรอคะ"

"ใช่จ๊ะ"

"วันนี้แม่ทำคุกกี้ที่ขายเฉพาะเทศกาลคริสต์มาสด้วย? แห้ววันนี้คือใครกันแน่"

แม่ไม่ยอมตอบฉันในทันที แต่เลือกที่จะหันไปมองหน้าพ่อเป็นเชิงถามความเห็น

"อะไรกัน แม่ก็อีกคนหรอเนี่ย"

"เอาน่า เดียวลูกก็รู้เองแหละ" แม่ตอบ

"โอเค หนูยอมแพ้" ฉันทยกมือขึ้นเหมือนผู้ร้ายที่ยอมจำนนต่อตำรวจ อยากจะไปก็เท่านั้นแหละ เพราะสองคนนี่ไม่มีทางจะยอมบอกฉันง่าย ๆ หรอก เล่นสามัคคีปิดบังความลับกับฉันขนาดนี้

"รีบไปล้างมือแล้วไปช่วยพ่อเตรียมสลัดได้แล้ว" แม่หัวเราะพร้อมกับดูนาฬิกาข้อมือ "แขกของเราน่าจะมาถึงในอีกสิบห้านาทีนี้"

"รับทราบค่ะ~" ฉันทวนรับเสียงยานคางพร้อมกับเดินไปล้างมือตามที่แม่บอก

ออกๆ

และเป็นอย่างที่ผมพูดจริงๆ สิบห้าวันที่ต่อมาเสียงออกหน้าร้านก็ดังขึ้น
ฉันที่กำลังจัดจานสลัดอยู่ถึงกับชะงักมือทันที ในขณะที่พ่อกับแม่หันมองหน้ากัน
อย่างมีพิรุณ

"ซาซ่าออกไปรับแขกสิ"

"พ่อกับแม่ไม่ยอมบอกหนูว่าแขกเป็นใคร แต่จะให้หนูออกไปรับเนี่ยนะ"

"คำตอบของลูกรออยู่หน้าร้านนี่ไง" พ่อยิ้มว่า

"รีบล้างมือแล้วออกไปรับสิ อย่าปล่อยให้แขกรอนาน" แม่เสริม

ฉันที่กำลังจะอ้าปากเถียงถึงกับต้องกลืนคำพูดลงคอ ยอมทำตาม
ในที่สุด

"ค่าๆ รับทราบค่า"

เอาเถอะ รับทำจะได้รีบจบๆ เพราะฉันมีเรื่องขมรมให้ต้องคิดอีกคืนนี้
ระหว่างที่ฉันกำลังเดินไปหน้าร้านเสียงออกก็ดังขึ้นอีกครั้ง

ตรงประตูกระโจมมีเงาของผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่

ผู้ชายที่ไม่ได้เจอมาห้าปี ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าเขาคนนั้นจะเป็นใคร
ตอนที่กำลังเอื้อมมือไปปลดล็อกประตู จู่ๆ หัวใจของฉันก็เต้นไม่เป็นจังหวะ
ขึ้นมาซะงั้น ฉันส่ายหัวไล่ความรู้สึกพวกนั้นออกไป ก่อนจะเปิดประตูออก
เผยให้เห็นผู้ชายวัยกลางคนยืนรออยู่

"...สวัสดีค่ะ"

ฉันกล่าวทักทายอย่างไม่เต็มเสียงเท่าไร เพราะสมองกำลังประมวลผล
ใบหน้าของผู้ชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ใกล้ตัวเองมากที่สุด

ใบหน้าอวบอิมดูใจดี ดวงตาที่คุ้นเคย รอยยิ้มที่เป็นมิตรสุดๆ ทำให้ฉัน
อ้าปากค้าง

"หนูซาซ่า!" ชายวัยกลางคนเบิกตากว้าง "โตเป็นสาวขนาดนี้เชียวหรือ!"

"ละ...ลุง"

"นึกว่าจะจำลุงไม่ได้แล้วซะอีก"

"จำ...จำได้สิคะ"

เพิ่งจำได้เมื่อไม่กี่ตอนที่ลุงยิ้มเลยละค่ะ

ลุงทุนคือลุงข้างบ้านตอนที่ฉันยังอยู่บ้านเก่า เขาอาศัยอยู่กับลูกชายสองคน พ่อกับแม่ชอบชวนลุงทุนมาทานข้าวที่บ้านบ่อยๆ ทำให้ครอบครัวของเราสองคนสนิทกันและ...

เดี๋ยวละ ลุงทุนมีลูกชายด้วยนี่นา

ใบหน้าของเด็กผู้ชายคนหนึ่งเริ่มประกอบเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในความทรงจำ แต่ก่อนที่ฉันจะนึกออก ลุงทุนก็พูดขึ้นมาเสียก่อน

"ส่วนนี้...เงิน"

ลุงทุนขยับตัวหลบ เผยให้เห็นชายหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลัง

"ลูกชายของลุงเอง"

ฉันรู้เลยว่าตัวเองตกใจมากแค่ไหนและรู้ว่าตัวเองกำลังอ้าปากค้าง หัวใจหล่นวูบไปกองกับพื้น ก็เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่ชอบเซอร์ไพรส์อะไร!

เงินมีเส้นผมสีช็อกโกแลตซึ่งด้านหน้าทั้งตัวเหนือคิ้วเข้ม ดวงตาชั้นเดียว สีคาราเมลลุ่มลึกและเย็นชา เขาเป็นลูกครึ่งไทย-ฮ่องกงที่มีผิวหน้าเนียนละเอียด ใบหน้าของเขาหนึ่งเฉยเหมือนมีคำว่ารักสันโดษแปะอยู่กลางหน้าผาก

บ้าจริง นี่เขาสูงขึ้นกว่าครั้งสุดท้ายที่เห็นเยอะเลย เขาเหมือนโปเกมอนที่กลายร่างเป็นเงินเวอร์ชันใหม่ยังงี้ยังงั้นเลยละ แต่เสื้อเชิ้ตแขนสั้น เนกไท สีม่วงเข้มลายตาราง กางเกงขายาวสีเทาที่เขาสวม นี่มันยูนิฟอร์มของโรงเรียนที่พัฒนา อริของโรงเรียนฉันไม่ใช่เหรอ!

"หนูซาซ่าจำเงินได้ใช่ไหม"

"จะ...จำได้ค่ะ"

ฉันตอบตะกุกตะกัก ในขณะที่เงินมองหน้าฉันนิ่งๆ ไร้ความรู้สึกเหมือนที่เคยเป็น ไม่สิ ความรู้สึกเดียวที่เขาแสดงออกมาตอนเห็นฉันคือความเบื่อหน่าย เหมือนเด็กที่นั่งจ้องผักสีเขียวในงานอาหารตัวเอง

"ตอนเด็กสนิทกันมากเลยไม่ใช่เหรอ"

ฉันกลืนน้ำลายลงคอ พร้อมกับภพวัยเด็กที่ย้อนกลับเข้ามาในสมองอย่างรู้หน้าที่ เหมือนฉันเริ่มขึ้นนั่งใหม่แมชชีนย้อนเวลากลับไป

ช่วงเวลาที่เราเคยผ่านมามีด้วยกันชัดเจนขึ้น

รวมถึง...ครั้งสุดท้ายที่เราเจอกันซึ่งฉันไม่อยากจำันมากที่สุด
'ฉันจะให้คุกกี้ชิ้นนี้กับเธอ เป็นสิ่งยืนยันว่าเราจะต้องได้เจอกันอีก
แน่นอน'

ใช่ค่ะ เราสองคนเคยสนิทกันมาก...มากจนฉันไม่อยากจะเจอหน้าจืดๆ
ของหมอนี่อีกเลย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5641->